

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.920 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in het Leninskidistrict in Grozny en werkte in de hoedanigheid van directeur-generaal voor het bouwbedrijf Dikdar. U bent daarnaast weduwe en heeft twee kinderen. Uw dochter is gehuwd en verblijft reeds jaren in Moskou. Uw zoon baatte in Grozny een eigen garage uit.

Uw problemen ontstonden met de moord op uw echtgenoot in 2004. Uw echtgenote was op dat ogenblik het hoofd van de recherche van de ROVD van uw district. Aan de moord ging de arrestatie van enkele studenten van de Staatsuniversiteit vooraf. Zij werden in oktober 2004 in het Leninskidistrict opgepakt door Federalen. Omwille van zijn functie werd uw man ermee belast de gearresteerde studenten terug te vinden. Op 02/11/2004 deelde hij u mee dat hij had vernomen dat zij vermoord waren en dat hij de lijken de volgende dag op de militaire basis van Chankala moest gaan ophalen. Op 03/11/2004 vertrok hij met dit doel in het gezelschap van twee collega's naar Chankala. Hij keerde nooit meer terug. Die nacht berichtte de plaatselijke televisie dat er een aanslag was gepleegd ter hoogte van Minutka waarbij de vrachtwagen van uw echtgenoot en diens collega's was opgeblazen. U vernam dit

nieuws pas de volgende dag. Men vertelde u hierbij dat volgens het televisieverslag uw man geen lijken maar levende wahabieten vervoerde. U gaat ervan uit dat men dit vermeldde om uw echtgenoot te belasteren.

De dagen hierop kreeg u het bezoek van parketmedewerkers en van personen van verschillende structuren. Er werd een onderzoek opgestart. De parketmedewerkers deelden u mee dat uw man steun verleende aan Wahabieten en om deze reden door Federalen vermoord werd. Zij vertelden dat het niet meer veilig was voor jullie. U werd hierbij ondervraagd over de contacten van uw echtgenoot.

Daarnaast vernam u meermaals van de burens dat onbekenden in uniform zich bij hen over u en uw zoon hadden geïnformeerd.

Eind augustus 2006 vertelde uw zoon u dat hij van twee mannen de opdracht had gekregen een wagen dringend te herstellen. Deze wagen was ernstig beschadigd. Uw zoon slaagde erin het werk te verrichten binnen de afgesproken termijn en werd hiervoor royaal verloond.

Op 23/09/2006 was u zoon jarig. Jullie hadden besloten ter gelegenheid hiervan een kleine tafel te dekken. Uw zoon keerde die dag echter niet terug van het werk. U belde zijn vrienden op om te horen waar hij was maar niemand kon u helpen.

De volgende ochtend ging u langs de garage. Van twee vrouwen vernam u dat uw zoon de dag ervoor door gewapende mannen was aangevallen en meegenomen. Gealarmeerd zocht u hierna hulp bij vrienden en kennissen. Na enige tijd kon er via de bemiddeling van een van hen een regeling worden getroffen voor de vrijlating van uw zoon. Na het betalen van 10.000dollar losgeld werd uw zoon op 10/11/2006 zwaar toegetakeld voor uw huis gedumpt. Uw zoon weigerde na zijn vrijlating te worden opgenomen in een ziekenhuis.

Uit voorzorgen bracht u uw zoon onder in een appartement dat door u werd gehuurd. U zond er meermaals een dokter heen. Uw zoon vertelde u dat hij tijdens zijn vasthouding was ondervraagd over de klanten wiens wagen hij had hersteld. Men had hem verteld dat deze klanten rebellen waren.

De schuilplaats van uw zoon werd echter ontdekt en hij werd opnieuw opgezocht en afgetuigd. Ditmaal werd hij niet meegenomen.

Na dit voorval bracht u uw zoon naar Chasavjurt waar hij bij vrienden en kennissen kon verblijven.

Hierna kreeg u zelf geregeld bezoek waarbij u naar de verblijfplaats van uw zoon werd gevraagd.

Op 10/12/2006 ontving u een convocatie van de rechtbank van Chasavjurt. U werd erin opgeroepen om u in de zaak van uw zoon als getuige aan te bieden op 12/12/2006. U vermoedde dat het valstrik was en ging er samen met uw broer Umar heen. Die dag bleek de bevoegde ambtenaar echter afwezig. Men zei u dat vertegenwoordigers van de rechtbank u thuis zouden komen opzoeken om aldaar van u een verklaring op te nemen. U vernam hierna niets meer.

Op 27/12/2006 had voor het laatst contact met uw zoon. Hij liet u weten dat hij zijn huidige adres verliet. Hij beloofde u iets te laten weten wanneer zijn situatie stabiel werd. Sindsdien heeft u niets meer van hem vernomen.

Uit angst zelf problemen te krijgen vertrok u op 10/01/2007 naar Chasavjurt waar u bij uw moeder en broer ging wonen.

In de ochtend van 20/01/2007 werd uw verblijfplaats omsingeld door Federalen en de plaatselijke Dagestaanse politie. U werd gearresteerd en meegenomen naar Grozny. Daar werd u vastgezet en ondervraagd over uw zoon. U werd hierbij mishandeld. Diezelfde avond werd u terug naar Chasavjurt gebracht. U werd er vastgehouden in de plaatselijke ROVD. Een politiemann die bevriend was met uw broer herkende u en contacteerde uw broer. Deze kon uiteindelijk regelen dat u de volgende ochtend tegen de betaling van 5000dollar werd vrijgelaten. Bij uw vrijlating werd u meegedeeld dat er tegen u een gerechtelijke zaak zou worden ingespannen voor het verlenen van hulp aan uw zoon.

U keerde hierna terug naar de woning van uw moeder in Chasavjurt.

Vanuit Chasavjurt keerde u nog geregeld terug naar Grozny waar u nog steeds werkzaam was. Zo was u op de avond van 07/03/2007 op uw appartement in Grozny. Aangezien u er niet durfde te overnachten verliet u het appartement. Voor uw vertrek doofde u de lichten niet.

Die nacht werd het appartement in brand gestoken. Bij de brand gingen uw identiteitsdocumenten verloren.

U beseftte dat u aan de dood was ontsnapt en dook onder. U nam het besluit het land te verlaten.

Net voor uw vertrek kwam er een tweede convocatie van de rechtbank van Chasavjurt toe op het adres van uw moeder. U besloot zich niet aan te melden en verliet op 24/03/2007 Tsjetsjenië.

U reisde naar Nazran en van hieruit naar Pjatigorsk. In Pjatigorsk nam de trein nam tot in Brest. In Brest werd u in contact gebracht met een smokkelaar die u in een minibus naar België bracht.

U kwam op 29/03/2007 toe in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw badge en twee bedrijfskaarten van Dikdar, uw diploma hogere studies, uw werkboekje en twee convocaties voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Wat u betreft moest worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Er werd immers geconstateerd dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw vluchtmotief sterk uiteenlopen. Dit betreft hierbij structurele componenten, waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten op fundamentele wijze ondermijnd wordt. Zo slaagde u er in eerste instantie niet in een eenduidige en verhelderende uiteenzetting te geven over het onderzoek dat volgde op de moord op uw echtgenoot.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u namelijk dat parketmedewerkers u in het kader hiervan tweemaal opzochten en hierbij polsten naar uw vermoedens omtrent de

dadert. U werd hierbij gevraagd of het volgens u om Wahabieten kon gaan (DVZ p.15) . U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder geen informatie meer over het onderzoek. In uw schriftelijke verklaring, overgemaakt aan de asielinstanties, stelde u niettemin dat dit onderzoek pro forma was en dat u niets meer vernam van het Parket. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u ten slotte dat na de aanslag deze parketmedewerkers uw man beschuldigden van het verlenen van steun aan de rebellen. Zij vertelden u hierbij eveneens dat uw echtgenoot door Federalen werd vermoord. (CGVS p.13).

Het is echter duidelijk dat deze weergave van de feiten een heel andere strekking heeft dan deze voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een tweede feit betreft de arrestatie van uw zoon.

Zo vermeldde u voor het Commissariaat-generaal dat hij slechts na bemiddeling en na het betalen van losgeld werd vrijgelaten (CGVS p.14-15). Merkwaardig genoeg maakte u voor de Dienst Vreemdelingenzaken alsook in uw eigen schriftelijke verklaring, geen enkele melding van een bemiddeling en/of een eis tot losgeld. U verklaarde louter dat uw zoon op 10/11/2006 zwaar toegetakeld werd gedumpt.

U werd meegedeeld dat beide kernelementen in uw voorgaande verklaringen ontbreken, waarop u repliceerde dat dit onmogelijk is.

Een lezing van de verklaringen bewijst echter het tegendeel. Het feit dat u dit als onmogelijk aanschouwt benadrukt daarenboven het belang van de feiten.

U verklaarde verder voor het Commissariaat-generaal dat uw zoon na zijn vrijlating een tweede keer werd opgezocht en aangevallen. Dit nadat zijn schuilplaats ontdekt was (CGVS p.15). Soortgelijk is ook van deze gebeurtenis niets terug te vinden in uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken wat gegeven zijn belang eveneens verwonderlijk is.

U beweerde vervolgens dat uw zoon bij vrienden en kennissen in Chasavjurt onderdook. U specificeerde dat hij bang was om bij uw moeder te wonen en er dus enkel langskwam maar niet verbleef. U voegde hier zelfs aan toe dat men hem op dit adres een paar keer was komen zoeken (CGVS p.15).

Deze uiteenzetting botst echter met uw schriftelijke verklaring waarin te lezen staat dat uw zoon zich verborgen hield in het huis van uw ouders.

Tot slot werden volgende tegenstrijdigheden aangetroffen: u verklaarde dat uw echtgenoot het laatst op zaterdag 02/11/2004 zou zijn thuisgekomen (CGVS p.12). Verificatie leert ons echter dat 02/11/2004 een dinsdag was.

Daarnaast verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenoot de dag van zijn dood 's ochtends samen met twee collega's was vertrokken (CGVS p.13).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat hij slechts met één collega vertrok (DVZ p.14).

Daarnaast werd een onredelijk gebrek aan informatie vastgesteld met betrekking tot de gebeurtenissen die door u werden verhaald.

Zo brengt u nauwelijks informatie aan over de omstandigheden rond de dood van uw echtgenoot. In deze zin kon u niet verklaren waarom uw echtgenoot de lijken van de studenten op de militaire basis van Chankala diende te gaan ophalen.

Uit uw relaas blijkt bovendien nergens dat u, op welke manier ook, opheldering heeft gezocht over de dood van uw man.

Daarnaast werd geconstateerd dat u geen enkel bewijsstuk aanbracht dat betrekking heeft op uw echtgenoot.

Met betrekking tot de problemen rond uw zoon valt het daarbij op dat u de ontmoeting met de twee vrouwen die u op de hoogte brachten van de arrestatie van uw zoon niet kan beschrijven. U slaagde er namelijk niet in te verklaren op welke wijze u deze vrouwen ontmoette (CGVS p.14).

Er werd tot slot vastgesteld dat u de specifieke handelingen die tot uw vrijlating leidde niet kent (p.16). U wist louter en alleen dat via uw broer losgeld was betaald.

Bovennoemde vaststellingen indachtig, alsook het gegeven dat u geen enkel bewijs leverde voor uw verklaringen, maakt dat uw vluchtmotief geloofwaardig, noch aannemelijk is.

Dit leidt er tevens toe dat evenmin door u aannemelijk is gemaakt dat uw identiteitsdocumenten verloren gingen bij het afbranden van uw appartement. Daarenboven is het weinig logisch dat u bewust al uw identiteitsdocumenten op het appartement achterliet toen u besloot bij uw moeder in Chasavjurt te gaan wonen (CGVS p.9).

Dit gegeven doet het vermoeden rijzen dat u mogelijk uw paspoort voor de Belgische asielinstanties achterhoudt in een poging informatie aangaande uw identiteit en/of uw laatste verblijfplaatsen te verbergen.

Wat dit laatste betreft is het immers zo dat uit uw binnenlands paspoort uw registratie en uw werkelijke verblijfssituatie zou kunnen blijken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u door uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Gegeven de eerder genoemde vaststellingen zijn de twee convocaties van de rechtbank van Chasavjurt niet in staat de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daarenboven vermelden zij beiden dat u in de hoedanigheid van getuige wordt opgeroepen hetgeen op zich geen vervolging veronderstelt.

Uw diploma hogere studies, uw werkboekje, uw badge en uw twee bedrijfskaarten van Dikdar leveren daarbij geen informatie over de door u verhaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat het verzoekschrift, op straffe van nietigheid, een uiteenzetting moet bevatten van de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel moet worden aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Opdat sprake is van een middel, is echter vereist dat een duidelijke en voldoende nauwkeurige grief tegen de bestreden beslissing wordt aangevoerd (RvS 23 november 2004, nr. 137.531; RvS 28 januari 2003, nr. 115.153, X; RvS 5 juni 2001, nr. 96.142, X).

3. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 mei 2008 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Zij stelt dat “immers werd door verzoekster in het kader van haar verhoor bij het Commissariaat Generaal wel degelijk concrete en persoonlijke elementen naar voren gebracht waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk werd vervolgd resp. gevisieerd door de lokale autoriteiten van haar land van herkomst. Bovendien volstaat een stijlclausule zoals geformuleerd door het CGVS : “U geeft de Belgische autoriteiten de kans niet om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico of ernstige schade vast te stellen” hoegenaamd niet. Uitdrukkelijk en afdoend motiveren betekent immers verwijzen naar de feiten, de toepasselijke juridische regels vermelden en aangeven hoe en waarom die juridische regel, uitgaande van vermelde feiten, leiden tot dergelijke beslissing. Het CGVS faalt hierin.”

Zij voert tevens een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, aangezien “Nochtans heeft verzoekster in het kader van haar aanvraag voldoende informatie en stavingsstukken

